

Ἐφημερίς τῶν Κυριῶν

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ
ΣΥΝΤΑΣΣΟΜΕΝΗ ΥΠΟ ΚΥΡΙΩΝ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΡΙΑ
ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Συνδρομῦνται ἐγγράφονται εἰς τὸ Γ ρ α φ ε ἰ ο ν τῆς

Ἐφημερίδος τῶν Κυριῶν

καὶ παρὰ τοῖς βιβλιοπωλείοις Βίλμπεργκ καὶ «Ἐστία»

Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ δὲ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ.
ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Σώματα πλήρη παρελθόντων ἐτῶν εὐρίσκονται παρ' ἡμῶν
καὶ παρ' ἅπασιν τοῖς κ.κ. ἀντιπροσώποις ἡμῶν.

Διὰ τὰ ἀνυπόγραφα ἄρθρα
εὐθύνεται ἡ συντάκτις αὐτῶν
Κ^α ΚΑΛΛΙΡΡΟΗ ΠΑΡΡΕΝ

Τὰ πεμπόμενα ἡμῖν χειρό-
γραφα δημοσιεύμενα ἢ μὴ δὲν
ἐπιστρέφονται. — Ἀνυπόγραφα
καὶ μὴ δηλοῦντα τὴν διαμονὴν
τῆς ἀποστολέουσης δὲν εἶναι
δεκτά. — Πᾶσα ἀγγελία ἀφορώσα
εἰς τὰς Κυρίας γίνεται δεκτή.

Δι' μεταβάλλουσαι διεύθυ-
σιν ὀφείλουσι ν' ἀποστέλλωσι
γραμματόσημον 50 λεπτῶν
πρὸς ἐκτύπωσιν νέας ταινίας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν Δρ. 5
Διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν Φρ.χ. 8

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΣΕΩΣ

27-ὁδος Πανεπιστημίου-27

Γραφεῖον ἀνοικτὸν καθ'
ἐκάστην ἀπὸ 10—12 π. μ.

Πᾶσα παρατήρησις ἐπ'
τῆς ἀποστολῆς τοῦ φύλλου
γίνεται δεκτὴ μόνον ἐντὸς
ὀκτῶ ἡμερῶν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Μία ἀναβολή.--Αἱ νεάνιδες εἰς τὴν ἐξοχὴν (ὑπὸ ἔδος Εἰρήνης Νι-
κολαΐδου).--Τὸ Νέον Συμβόλαιον.--Ἄνθη τεχνητὰ (ὑπὸ κ. Ἐλένης
Γεωργιάδου).--Ἀπὸ τοῦς κότμους τῶν ὠραίων πραγμάτων ὑπὸ Πα-
ρισινῆς.--Φιλικὴ ἀλληλογραφία ὑπὸ δος Μαρίας Πινέλη.== Σεισμικαὶ
δονήσεις ὑπὸ κ. Μαρίας Δρόσου.--Εἰδοποιήσεις.--Ἐπιφυλλίς.

ΜΟΝΟΝ ΑΝΑΒΟΛΗ

Δὲν ἐματαιώθησαν βεβαίως αἱ ἐνέργειαι μας, ἀλλ' οὔτε
τὸ ὠραῖον σχέδιόν μας τῆς καταργήσεως τῶν ἐξετάσεων
ἐγκατελείφθη, ὡς θὰ ὑπέθεσαν οἱ πολυπληθεῖς ὑπέρμαχοι
αὐτοῦ, οἱ ὅποιοι ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς, καθ' ἣν ἀνελά-
βομεν τὴν ὑπεράσπισιν τῶν μικρῶν θυμάτων ἐτάχθησαν ἐν-
θουσιωδῶς παρὰ τὸ πλευρόν μας καὶ ὑπεσχηθησαν προθύμως
τὴν συνδρομὴν καὶ ὑποστήριξιν των.

Ἄλλὰ διὰ νὰ ἐπιτύχη τις εἰς τὴν Ἑλλάδα οἰκονομικῶς
μεταρρυθμισιν, καὶ μάλιστα προκειμένου περὶ μεταβολῶν, αἱ
ὁποῖαι ἀνατρέπουν κεκτημένας πλέον συνθηκὰς καὶ μετα-
βάλλουν ριζικῶς τὸν τρόπον, καθ' ὃν ἐπεκράτησε νὰ ὄρῃ καὶ
σκέπτεται ὠρισμένη τάξις ἀνθρώπων καὶ διὰ νὰ ριζοβολη-
θῆσιν μίαν νέα ἰδέα πρέπει πρωτίστως νὰ ὠριμάσῃ εἰς τὰς
κεφαλὰς ἐκείνων, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεως τῶν ὁποίων ὁ
ἀγὼν ἀποβαίνει δύσκολος καὶ τὰ ἀποτελέσματα ὀλίγον προ-
βληματικά.

Καὶ χωρὶς βεβαίως νὰ θέλωμεν νὰ ψέξωμεν κανένα, οὔτε
νὰ μειώσωμεν τὴν ἀξίαν οὐδενός, παρατηροῦμεν ὅτι ὅσον ὁ
νεωτερισμὸς τῆς καταργήσεως τῶν ἐξετάσεων εὖρε συμφῶ-
νους ὄλους τοὺς ἀσχολουμένους εἰς τὰ παιδαγωγικά, ὄλους
τοὺς ἀνθρώπους τῶν γραμμάτων, μὴ ἐξαιρουμένων καὶ αὐ-
τῶν τῶν διδασκάλων τῆς κατωτάτης παιδείας, τῶν

ἀπῆντησε δυσκολίας εἰς μίαν τάξιν ἀρκετὰ πολυπληθῆ γο-
νέων, ὡς καὶ πολιτευομένων.

Ἄλλ' ἡ ἐκπαίδευσις χωρὶς ἐξετάσεις θὰ ὁμοιάζῃ ὡς ἐν
ὠραῖον ἐσωτερικῶς οἰκοδόμημα, τὸ ὅποσον νὰ μὴ ἔχη θύρας καὶ
παράθυρα, ὅπως βλέπουν οἱ ἐκτὸς αὐτοῦ τὰ κάλλη του, μᾶς
εἶπε μεταξὺ ἄλλων καὶ εἰς βουλευτικῆς. «Τὰ παιδιὰ, ἐὰν ἐργά-
ζωνται καὶ εἶναι ἐπιμελῆ δὲν ἔχουν οὔτε νὰ κοιτάσουν τὰς
τελευταίας ἡμέρας, οὔτε νὰ στενοχωρηθοῦν», μᾶς εἶπε πα-
τὴρ πολλῶν παιδιῶν, πολιτευόμενος ἐπίσης, τοῦ ὁποίου τὴν
ψῆφον ἐζητήσαμεν κατὰ τὴν λήξαν συνόδον τῆς Βουλῆς.
Τότε πλέον δὲν θὰ ἐργάζωνται διόλου οὔτε οἱ διδάσκαλοι,
οὔτε τὰ παιδιὰ, καὶ τὴν σημερινὴν ἡμιμάθειαν θὰ διαδεχθῆ
τελεία ἀγραμματοσύνη, μᾶς εἶπεν ἀνώτερος δικαστικός, εἰς
τὴν κρίσιν τοῦ ὁποίου ἔχομεν ἄπειρον ὑπόληψιν.

Ἴδου τί μᾶς ἔκαμε νὰ δειλιάσωμεν καὶ νὰ ἀνυπακούσωμεν
διὰ τὴν ἐπομένῃ τῆς Βουλῆς σύνοδον τὴν ὑποβολὴν νομο-
σχεδίου πρὸς κατάργησιν τῶν ἐξετάσεων. Ἐν τῷ μεταξὺ
ἔχομεν καιρὸν διὰ νὰ προσηλυτίσωμεν εἰς τὰς ἰδέας μας ὅσον
τὸ δυνατὸν περισσότερον ἀριθμὸν βουλευτῶν, καὶ νὰ ἐξα-
σφαλίσωμεν μίαν βεβαίαν πλειοψηφίαν περὶ νόμου, τοῦ
ὁποίου τὰ εὐεργετικὰ ἀποτελέσματα θὰ γίνουσι τάχιστα αἰ-
σθητὰ εἰς ὄλους. Ἐν τῷ μεταξὺ νομίζομεν, ὅτι αἱ ἀπαντα-
χοῦ ἀναγνώστριά μας ἡμποροῦν νὰ προσφέρουν μεγάλας ἐκ-
δουλεύσεις εἰς τὸ ζήτημά μας, ὅχι ἀπλῶς υἱοθετοῦσαι αὐτό,
ἀλλὰ καὶ ἐργαζόμεναι εἰς τὸν ἴδιον ἐκάστη κύκλον πρὸς πραγ-
ματοποίησιν του. Ἡ περίστασις μάλιστα εἶναι ὑπὲρ ποτε
κατάλληλος σήμερον, ὅτε εἰς ὅλην τὴν Ἑλλάδα προπαρα-
σκευάζονται οἱ συνδυασμοὶ καὶ τὰ προγράμματα τῶν ὑπο-
ψηφίων τῆς Νέας Βουλῆς, καὶ αἱ γυναῖκες τίθενται εἰς ἐνέρ-
γειαν παρὰ τῶν ἐνδιαφερομένων πρὸς ἐπιτυχίαν τῶν πολι-
τικῶν σχεδίων των.

Μέσα εἰς τὰς φιλοφρονήσεις, αἱ ὁποῖαι ἀνταλλάσσονται

μεταξύ υποψηφίων και κυριών και τις υπεννοούμενες υποσχέσεις, οι οποίες δίδονται εν περιπτώσει επιτυχίας, δεν θα ήτο βεβαίως άσκοπον να ζητηθῆ και η υπόσχεσις της υποστηρίξεως του υπό μελέτην νομοσχεδίου. Θα ήτο η απαιτήσις αυτή κάθε μητρός και κάθε γυναικὸς ἀνεπτυγμένης ὑπὲρ πᾶσιν ἄλλην περιστότερον εὐγενῆς και τελείως δικαιολογημένη και θα ήτο ἴσως η μόνη διὰ τὴν ἐπιτυχίαν της ὁποίας θα εἶχον να σεμνύνωνται και να καυχῶνται αἱ γυναῖκες, αἱ ὁποῖαι ἕως τώρα καταναλίσκουν τὸν καιρὸν και τὰς ἐνεργείας των και τὴν δξότητα της ἀντιλήψεως των εἰς μικροσυμφέροντα διορισμῶν και παύσεων και ρουσφετιῶν κατὰ μᾶλλον και ήτον ἀσυμφῶρον πρὸς τὸ γενικὸν κελόν.

Όταν δὲ βραδύτερον μεταπάρηδον πολλῶν, ἴσως τὸ χρόνων θα ἐτίθετο και πρὸς ἡμῖν τὸ ζήτημα της πολιτικῆς χειρφετήσεως τῶν γυναικῶν και θα ἐσχηματιζέτο και ἐδῶ μερὶς ἀνδρῶν πολιτικῶν ὑποστηρίζουσα τὰ δικαιώματα ταῦτα, τότε αἱ γυναῖκες θα εἶχον να ἀναγκάσων ἐπάνω εἰς τὸ λάβαρον της νέας των πολιτικῆς πίστεως, τὸν νόμον αὐτὸν τὸν προστατευτικὸν της παιδικῆς ἡλικίας, τὸν νόμον τὸν ὠραῖον και εὐργετικὸν της καταργήσεως ἐνὸς βροβαρροῦ ἐθίμου, τὸ ὅποσον ἔκκμνε να βρασιζῶνται ἐπὶ τὸσας γενεάς, τὸσα δυστυχισμένα μικρὰ και τὸ ὅποσον ἴσως ἐπροξένησε τὸν θάνατον εἰς τὰ πλέον ἀδύνατα και τὰ πλέον ἀσθενικὰ και ἐξητλημένα ἐξ αὐτῶν.

Θα ήτο τὸ ἀσφαλέστερον δείγμα της ἰκκνότητος τῶν γυναικῶν, ὅπως λάβουν σοβαρότερον μέρος εἰς τὰ πολιτικά πράγματα και τὸ μόνον ἴσως, τὸ ὅποσον θα ἀπεδείκνυεν ἐσφαλμένην τὴν μέχρι τοῦδε ἐπικρατήσαν ἀρχὴν καθ ἣν αἱ γυναῖκες πρέπει να ἀποκλειῶνται της πολιτικῆς, διότι ἀφίνονται να ὀδηγοῦνται περισσότερον ἀπὸ τὴν κερδίαν, παρὰ ἀπὸ τὴν σκέψιν. Όταν η κερδία μᾶς ὀδηγῆ, πῶς να φροντίζωμεν να κάμνωμεν εὐτυχεῖς ὄσους ἀγαπῶμεν, και πῶς να ἐργαζώμεθα και τί να ἐπιβίλωμεν και νομοθετῶμεν, ὅπως η ἀνθρωπότης βρασιζέται ὀλιγότερον και ἀπολαμβάνει περισσότερον τὰ χαρίσματα, με τὰ ὁποῖα η φύσις ἐστόλισε τὴν ζωὴν, τότε βεβαίως εἴμεθα ἐντελῶς ἀρμόδια, ἀρμολιώτερα και τῶν ἀνδρῶν ἀκόμη εἰς τὸ να κατέχωμεν τὰς θέσεις, τὰς ὁποίας κατέχουν αὐτοὶ σήμερον εἰς τὴν διοίκησιν της χώρας και εἰς τὴν θέσπισιν τῶν ἀρχῶν, αἱ ὁποῖαι κανονίζουν τὴν λειτουργίαν κάθε εὐνομούμενης ἀλλὰ και εὐτυχισμένης πολιτείας.

ΑΙ ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΣΕΙΣ ΤΗΣ ΕΞΟΧΗΣ

Ἡ δεσποινὶς Ἰακωβίνα Λιβόν εἰς τὴν
δα. Ελένην Μ....

Mantes 10 Ἰουνίου 1902.

Λοιπὸν ἀγαπητή μου Ἐλένη, νόμιζες πῶς η ζωὴ μου στὴν ἐξοχὴ εἶνε ἀνυπόφορη, λυπητερὴ μονότονη; Ἄ! πόσο εἶσαι ἀπατημένη και πῶς βλέπει κανεὶς πῶς εἶσαι ἀληθινὴ Παρισινή, η ὁποία νομίζει πῶς δὲν ὑπάρχει ἄλλος κόσμος ἔξω ἀπὸ τὸ Παρίσι.

Πίστεψτε λοιπὸν πῶς δὲν στενοχωροῦμαι διόλου εἰς τὴν ἐξοχὴν και ὅτι δὲν ζηλεύω τὰς διασκεδάσεις σας. Αἱ ἰδικαὶ

μου εἶνε ἀνκρίθητοι και ὁ καιρὸς περὶ τὸπον γρήγορα δὲν λυπόμυι παρὰ δι' ἐν πρᾶγμα ὅτι η ἡμέρα δὲν ἔχει εἴκοσι τέσσαρας ὥρας.

Και πρῶτον σηκόνουμαι πολὺ πρῶτὴ και ἔχω τὴν σπανίαν και ἀσύγκριτον εὐχαρίστησιν να βλέπω τὴν ἀνατολὴν τοῦ ἡλίου. Ἄν ἤξευρες πόσον ὠρία μείδιξ ὁ ἡλιος ὅταν ἀνατέλλῃ, ὅχι δὲν φαντάζεσαι εἰς τί σημεῖον τὰ ἄνθη και τὰ δένδρα εἶνε ὠραιότερα τὸ πρῶτὴ: εἶνε καινούργια, κανένας ἀέρας, καμμία σκόνη δὲν τὰ ἔχει, ἀκόμη ἐγγίσει, και φέρουν ἀκόμη εἰς τὰ φύλλα τους τὴν ἀνάμνησιν της νυκτός...

Τι καιρὸς εἶνε; Τι ἀέρας θα πάρῃ; αὐταὶ εἶνε αἱ πρῶται ἐρωτήσεις μᾶς τὸ πρῶτὴ, αἱ πρῶται φροντίδες. Και ἀμέσως βάζομεν τὰ κπέλλα μας.

Ἰδοὺ ἡμεῖς ἔπειτα ἀπὸ ὀλίγον κοντὰ εἰς τὰ πουλάκια. Τώρα βέβαια θα εὐρεθῆ; εἰς ἀπορίαν: — Κοντὰ στὰ πουλάκια, και δικτὴ μήπως η κόττα δὲν φτάνει;

Λοιπὸν ὅχι, διὰ τὸν ἀπλουτάτον λόγον ὅτι εἰς τὴν θέσιν της κόττας ἔχομεν ἕνα κουτί. Ὁ Μπαμπᾶς μας ἠγόρασε μίαν ἐκκολλητικὴν μηχανὴν και ἡμεῖς κάμνομεν τὰ χρέη κλώσας. Τὰ πουλάκια μᾶς γεννῶνται μέσα ἐκεῖ ὅπου εἴκοσι μίαν ἡμέραν διατηροῦμεν τὴν αὐτὴν θερμότητα και γυρίζομεν τὰ αὐτὰ ὅπως θα ἔκανε η καλλίτερη μητέρα ὄρνιθα, και αἰσθανόμεθα ὅλας τὰς ἀνησυχίας και ὅλας τὰς εὐχαριστήσεις της ἀληθινῆς μαμᾶς.

Ποῖα συγκίνησις τὴν ἡμέραν ὅπου ἀρχίζουν να βγαίνουν τὰ πουλάκια! Ποῖος θρίαμβος κάθε φορὰ ποῦ φαίνεται και ἕνα νέον. Ἐχομεν τώρα περισσότερα ἀπὸ ἑκατό, τὰ ὁποῖα μᾶς γνωρίζουν πολὺ καλά και ἔρχονται πλησίον μας με εὐχαρίστησιν, φωνάζοντα πιου...πιου... Πρέπει να φροντίσωμεν διὰ τὴν τροφὴν των και ἐν γενεῖ δι' ὅλας τὰς ἀνάγκας των. Διὰ να τὰ συνηθίσωμεν να περπατοῦν, διαλέγομεν ἕνα μέρος ποῦ δὲν ἔχει πολὺ ἥλιο και ἐκεῖ τὰ φέρνομεν και τὰ ἀφίνομεν ἐλεύθερα να τρέχουν. Δὲν εἰξέρεις πόσον διασκεδαστικὸν εἶνε να τὰ βλέπῃς να τρέχουν σὺν μεγάλας κόττες. Ἐχομεν ἀκόμη και παπάκια τὰ ὁποῖα δὲν ἠμπορῶ να σοῦ πῶ πόσο εἶνε ἀστειά, μάλιστα ὅταν κάμνουν τὸ λουτρό τους μέσα σὲ μεγάλας στέρνας νερό. Ἄμα τελειώσωμεν τὴν περιποίησιν τῶν πουλιῶν μᾶς ἀμέσως ἀρχίζομεν να καταγινόμεθα εἰς τὸν κήπον. Ἄγαπᾶς και σὺ τὸσον τὰ ἄνθη ὥστε τώρα θα ἐνόησῃς καλλίτερον τὴν εὐχαρίστησιν τὴν ὁποῖαν ἔχομεν να τὰ περιποιούμεθα. Τὰ φυτὰ και τὰ ἄνθη εἶνε ἐπίσης τὰ παιδιὰ μᾶς, μᾶς χρεωστοῦν ὀλίγον τὴν ζωὴν των.

Όταν βλέπω να κἀνῃ ἄνθη ἕνα φυτὸν τὸ ὅποσον ἐγὼ ἔσπειρα, μοῦ φαίνεται ὅτι εἶνε ὠραιότερον και εὐωδέστερον! Ἐπειτα ὅτι δίδω εἰς τὰ φυτὰ μου και εἰς τὰ ἄνθη μου μοῦ τὸ ἀνταποδίδουν διότι μοῦ δίδουν ὀλίγον ἀπὸ τὰ χρώματά τους και η περιποίησις τους μοῦ χρησιμεύει ὡς γυμναστικὴ...

Ἐχω μίαν ἀγγελίδα τὴν ὁποία λέγω Μινιόν, εἶνε τὸσον καλὴ ὥστε ἠμπορῶ μόνη να τὴν ἀρμέγω, ἐπεχειρίσασιν ἀκόμη να κάμωμε βούτυρο. Δὲν εἶνε δύσκολον μόνον κοπιαστικόν.

Και ἔπειτα μοῦ λές πῶς δὲν θα ἠξέυρωμεν πῶς να περάσωμε τὸν καιρὸ μᾶς, σὺ νομίζεις πῶς εἰς τὴν ἐξοχὴν δὲν ἔχει κανεὶς να κἀνῃ ἄλλο παρὰ ἕνα περίπλοκον διὰ να θαυμάσῃ τὴν ὠρίαν φύσιν και ἀναπνεύτῃ τὸν καθαρὸ ἀέρα,

ἀλλ' ἐκτὸς ἀπὸ αὐτό, ἀγαπητή μου Ἐλένη, ἔχει κανεὶς πολλὰ να κἀνῃ.

Ἐχομεν ἀκόμη τὸ ψάρεμα και δὲν μπορεῖς να φαντασθῆς, τί συγκίνησιν αἰσθάνομαι ὅταν κανένα ψαράκι τσιμπάει τὸ δόλωμα τοῦ καλαμιοῦ μου ποῦ ψαρεύω. Ἄλλ' ἴσως αὐτὸ ἐσὲ τὴν Παρισινὴ δὲν σ' ἐνδιαφέρει και πολὺ, ἀς σοῦ μιλήσω γιὰ τὰ ἄνθη. Ἐχομεν τὸσον πληθὸς ὥστε παντοῦ τὸ σπῆτι μας εἶνε πλημμυρισμένο, τὰ ὠραιότερα εἶνε τὰ ἄνθη της μηλιάς. Εἶνε η πρώτη χαρὰ τοῦ καλοκαιριῦ και μῦρίζουν τὸσον ὠραία, ἔχομεν τὸσον πληθὸς ὥστε πρέπει να τὰ κόβουμε.

Ὀλιγότερον ποιητικὴν ἐνασχόλησιν εἶνε τὸ μάζευμα τῶν αὐγῶν, τὸ ὅποσον εἶνε ἀρκετὰ διασκεδαστικὸν διότι η κόττες φροντίζουν πολὺ να κρύβουν τὰ αὐτὰ τους και ἡμεῖς να τὰ βρίσκουμε. Ἐπειτα ἔχομεν τοὺς φίλους μας, τὴν φορβάδα μας Μπισέττα, η ὁποία μᾶς ἀκολουθεῖ σὺν καλὸς σκύλος και εἰς τὴν ὁποία δίδω ζάχαρι και ψωμί. Τὸν Νενὲ τὸν μικρὸ Ἴκπονικὸ κόκορον ὁ ὅποιος δὲν θέλει να μένῃ μέσα εἰς τὸ κλουβί του, και περιέρχεται ὅλην τὴν ἡμέραν μέσα εἰς τὸ περιβόλι πρὸς μεγάλην ἀπελπισίαν τοῦ κηπουροῦ, και διαφόρους ἄλλους.

Πῶς θέλεις λοιπὸν ἀγαπητή μου Ἐλένη, περιτρυγισμένη ἀπὸ τὸσους φίλους και τὸσας ἀσχολίας να εὐρίσκω μίαν στιγμὴν διὰ να στενοχωροῦμαι!

Και ἂν βρέχῃ;

Ἄν βρέχῃ διαβάζω, ζωγραφίζω, κεντῶ η παίζω πιάνο, ὅπως θα ἔκανα και ἂν ἤμουν μέσα εἰς τὴν πόλιν. Γιατί δὲν πιστεύω η βροχὴ να εἶνε πλέον διασκεδαστικὴ εἰς τὴν πόλιν ἀπὸ τὴν ἐξοχὴν. Και ὅσον σκέπτομαι τὸσον βλέπω πῶς εἶμαι πλέον εὐτυχῆς, ἀπὸ ἐσὲ, διότι ἐγὼ ἠμπορῶ να ἔχω πολλὰς ἀπὸ τὰς εὐχαριστήσεις σας ἐνῶ σεις καμμία ἀπὸ τὰς ἰδικὰς μου. Ζήτημα ἀντιλήψεως, σκέπτεσαι. Δυνατόν, ἀλλὰ, ὅταν θα εἶσαι ἐδῶ, ἔπειτα ἀπὸ λίγες μέρες, διότι ξέρεις πολὺ καλά πῶς σὲ περιμένω και πῶς θα σὲ κρατήσω ὅσον τὸ δυνατόν περισσότερον καιρὸν, θα ἴδῃς μόνη σου ποῖος ἔχει δικαίον.

Ἄρκετ' ἀνοίξῃς τὸ παράθυρον της κἀμαράς σου, η ὁποία εἶνε κοντὰ εἰς τὴν δική μου, και να αἰσθανθῆς τὸν δροσερὸ ἀέρα, τὴν μεθυστικὴ μυρωδιά, και τὰ ὠραία φυτὰ τοῦ κήπου και τότε θα μοῦ εἴπῃς ἂν δὲν εἶνε ὠραιότερον ἀπὸ τὸ αἰώνιον θέαμα της ἀντικρουῆς οἰκίας ὅπου ἔχεις εἰς τὴν πόλιν. Τότε θ' ἀγαπήσῃς ὀλίγον τὴν ἐξοχὴν, ἀλλὰ δὲν ἀρκεῖ αὐτό, πρέπει να ζήσης τὴν ζωὴν της. Αὐτὸ λοιπὸν θα σοῦ μάθω.

Ἰακωβίνα Λιβόν.

ΤΟ ΝΕΟΝ ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ

Ἡ κ. Λαίν ἤκουσε τὸ ὄνομά της, χωρὶς να ἔχῃ ἐνόησει παρὰ κατὰ τὸ ἡμισυ μόνον τί ἔλεγεν η Ὀλγίνα. Ἄλλ' αὐτὴ θέλουσα να τὴν ἀναγκάσῃ να ἔλθῃ εἰς βοήθειάν της ἐπέανελε τὰς τελευταίας της λέξεις γαλλιστί. Δὲν ἔχω δικαίον, κυρία, εἶπε και δὲν ὀφείλετε σεις ὅπως ἐσώσατε ἄλλοτε τὸν πατέρα, να σώσετε τώρα και τὸν υἱὸν ἀπὸ τὴν τρέλλαν αὐτὴν; Δὲν σκέπτεσθε τί θα γείνη η δυστυχῆς η μητέρα του,

ἐὰν τὸ παιδί αὐτὸ πάθῃ τίποτε; Ἐπὶ τέλους δὲν εἶναι δυνατὸν να εὐρεθῆ ἕνας τρόπος να συνδράμῃς και σὺ τὸν τόπον εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν, χωρὶς να διακινδυνεύῃς τὴν ζωὴν σου; Εἶσαι ἀρκετὰ πλούσιος, ὥστε να στείλῃς με ἐξοδὰ σου και σῶμα ἀκόμη ἐθελοντῶν. Και βέβαια πενήντα τουφέκια θα κάμουν πολὺ περισσότερον ἀπὸ ἕνα και μόνον...

Ἡ Ἄννα, η ὁποία ἕως τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἐσιώπα, ἐφάνη ἐπιδοκιμάζουσα τὴν πρότασιν της Ὀλγίνας! Νομίζω ὅτι η θεία σου ἔχει δικαίον φίλε μου! ἴσως θα ήτο καλλίτερον να διοργάνωες ἐν μικρὸν σῶμα ἐθελοντῶν...

Νὰ θέσω, δηλαδή, εἰς κίνδυνον τὴν ζωὴν πενήντα ἀνθρώπων ἀντὶ της ἰδικῆς μου και μόνον. Ἄλλὰ μήπως οἱ πενήντα αὐτοὶ δὲν θα ἔχουν ἐπίσης μητέρας και συζύγους ἴσως. Ἄλλως τε εἶναι ἀργὰ πλέον. Ἐνεγράφη εἰς τὴν λεγεῶνα τῶν Φιλλεληνῶν και ἂν δὲν ὑπάγω, θα θεωρηθῶ λιποτάκτης. Ἡμπορεῖς να ζητήσης ἄδειαν, εἶπεν η Ὀλγίνα. Ἄλλως τε ὁ πενθερὸς σου και ὁ Παλβίδης ἔχουν τὸσον ὑψηλὰς σχέσεις ἐδῶ, ὥστε τὸ πρᾶγμα εἰμπορεῖ ἀμέσως να διορθωθῇ.

Ἄλλὰ δὲν ἠμπορῶ να στείλω ἄλλους, εἶπεν ὁ Νίκος. Ἐὰν διοργάνωσω μικρὸν σῶμα ἐθελοντῶν, πρέπει να τεθῶ ἐπὶ κεφαλῆς ἐγὼ ὁ ἴδιος. Ἴδετε τί ἔκαμεν ὁ Ἀλέξανδρος Ρώμας. Δὲν ἔδωκε μόνον χρήματα διὰ τοὺς Γαριβαλδινούς, ἀλλὰ ἀναχωρεῖ και ὁ ἴδιος με τὸν Γαριβάλδην.

Ἡ κ. Λαίν τὸν διέκοψε: θα διοργανώσωμεν σῶμα, τὸ ὅποσον δὲν θα φονεύῃ, ἀλλὰ θα σώζῃ τὴν ζωὴν τῶν ἀνθρώπων, εἶπε. Ἡμεῖς ἐπρόκειτο να φύγωμεν διὰ τὴν Κρήτην. Ἄλλὰ χθὲς ἐφθασεν ἐξ Ἀγγλίας και αὐτοῖον φεύγει η Mrs Chant, με συνοδείαν νοσοκόμων και ὀλόκληρον φορτίον νοσηλείας. Νομίζω ὅτι ἐκαίνα ἀρκοῦν δι' ἐκεῖ, και ὅτι η ἰδικὴ μας συνδρομὴ θα εἶναι χρησιμωτέρα εἰς τὰ ἑλληνικὰ σύνορα. Λοιπὸν κατὰ τὰς πληροφορίας μου δὲν ὑπάρχουν ἀρκετὰ φορητὰ νοσοκομεῖα, τὰ ὁποῖα να παρακολουθοῦν τὸν στρατὸν εἰς αὐτὸ τὸ πεδῖον της μάχης. Νομίζω ὅτι με πενήντα ἕως ἑκατὸν χιλιάδας φρ. ἠμποροῦμεν να καταρτίσωμεν ἐντὸς δέκα ἡμερῶν ὀκτῶ ἕως δέκα ambulances με πέντε ἕως ἕξι κλῖνας τὴν κάθε μίαν.

Και τότε ὅλοι μας ἄνδρες και γυναῖκες θα φανῶμεν χρήσιμοι εἰς τὸν τόπον, χωρὶς να περπατῶμεν και τὴν ἀρχικὴν ἰδέαν τοῦ χριστιανισμοῦ, ὁ ὅποιος ἀπαγορεύει ρητῶς τὰς αἱματοχυσίας και τὰς ἀδελφοκτονίας. Πιστεύω ὅτι συμφωνεῖτε με τὴν ἰδέαν μου, εἶπε στρεφομένη πρὸς τὴν Ὀλγίαν, και ὅτι δὲν θα ἀρνηθῆτε και σεις να μᾶς ἀκολουθήσητε.

Ἡ Ὀλγίνα δὲν εἰξυρε τί να ἀπαντήσῃ. Ἦτο βέβαιον ὅτι η πρότασις της κ. Λαίν ήτο πολὺ λογικὴ, ἀλλὰ δι' αὐτὴν ἐλάχιστα συμφέρουσα.

Ἡ κ. Λαίν ἐξηκολούθησε: Κίνδυνον δὲν διατρέχει κανεὶς μᾶς, διότι ὁ Ἐρυθρὸς Σταυρὸς εἶναι σεβαστὸς εἰς ὅλους. Θα ταλαιπωρηθῶμεν και θα κκοπάθωμεν, ἀλλὰ και ποῖαι συγκινήσεις, φίλοι μου, και ποῖα χαρὰ, ὅταν θα κατορθώσωμεν να σώσωμεν τὴν ζωὴν και να μετριάσωμεν τοὺς πόνους και να στεγνῶνομεν τὰ δάκρυα τῶν ἀτυχῶν τραυματιῶν.

Θα ήτο ἴσως προτιμότερον διὰ σας τὰς γυναῖκας, εἶπεν ὁ κ. Δούκλ να ἐμένετε εἰς νοσοκομεῖον μόνιμον, φυσικὰ

πλησιέστατα πρὸς τὸ στρατόπεδον, ἀπὸ τὸ ὅποσον ἡμεῖς οἱ ἄνδρες διὰ τῶν φορητῶν νοσοκομείων μετὰ τὴν παροχὴν τῶν πρώτων φροντίδων θὰ σὰς ἐστέλαμεν τοὺς τραυματίας.

Ἐγὼ θὰ ἀκολουθήσω τὰ φορητὰ νοσοκομεία καὶ ὡς ἱερεὺς καὶ ὡς ἰατρός. εἶπεν ἡ κ. Λάιν. Ἡ Ἄννα καὶ αἱ κυριαὶ θὰ μείνουν εἰς τὸ μόνιμον. Ἄν καὶ τοιαῦτα δὲν λείπουν ἀπὸ τὰ σύνορα.

Πλὴν τῶν στρατιωτικῶν ὁ Ἐρυθροὺς Σταυρὸς ἔχει τέλειον χειρουργεῖον καὶ νοσοκομεῖον ἐκτὸν κλινῶν εἰς τὴν Λάρισσαν. Ἡ Ἐνωσις τῶν Ἑλληνίδων ἔχει ἐπίσης τέλειον χειρουργεῖον καὶ νοσοκομεῖον παρὰ κλινῶν εἰς τὸν Βῶλον, ὅπου ὑπάρχουν καὶ δύο στρατιωτικά. Εἰς τὴν Ἄρταν, εἰς τὴν Βόνιτσαν, εἰς τὸν Κραβασαρὸν καὶ στρατιωτικά καὶ τοῦ Ἐρυθροῦ Σταυροῦ καὶ ἰδιωτικὰ ἰδρύονται. Ἐκεῖνο ποῦ λείπει ἐπρόσθεσεν ἡ κ. Λάιν εἶναι τὰ κινητὰ νοσοκομεία. Ἄρκει ὁ Νίκος νὰ ἀποφασίσῃ νὰ μείνῃ μαζὴ μας καὶ τὸ ζήτημα αὐτὸ θὰ κανονισθῇ εὐκολα.

Τί λέγεις; ἐφάνητο, ἐρωτῶν μὲ τὸ βλέμμα ὁ νέος τὴν Ἄνναν. Θὰ κάμω ὅ,τι θέλεις. Ἡ ζωὴ μου σοῦ ἀνήκει ὅσον ἀνήκει καὶ εἰς ἐμέ, ἀλλὰ καὶ ἡ τιμὴ μου καὶ ἡ δόξα μου ἐπίσης, τῆς εἶπε τέλος μὲ ταπεινὴν φωνήν.

Ἡ μητέρα σου ἔχει μεγαλεῖτερα ἐπὶ τῆς ζωῆς σου δικαιώματα, ἀπήντησεν ἡ Ἄννα. Τί νομίζεις ὅτι θὰ ἐπιτιμία, ἐὰν ἦτο ἐδῶ; Ἰσως τὴν δόξαν τῶν μαχῶν, αὐτὴ ἡ τόσον ἐνθουσιώδης πατριώτης.

Τηλεγραφήσατέ της, εἶπεν ἡ Ὀλγίνα, μὲ τὴν ἐλπίδα, ὅτι ἡ Μαρία θὰ ἀπεδοκίμαζε καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο.

Ὁ κ. Λάιν, εἰς τὸν ὅποσον ὁ κ. Δούκλ μετέφραζε τὰ λεγόμενα, ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν θέσιν του καὶ πλησιάζων πρὸς τὸν νέον Μερμιδώφ: Τί προτιμᾷς σὺ νὰ κάμῃς;

Τί νομίζεις ὅτι εἶναι συμφωνότερον μὲ τὴν δικαιοσύνην καὶ μὲ τὴν ἀγάπην καὶ μὲ τὴν ἀλήθειαν; Κάθε ἄνθρωπος ὀφείλει νὰ μὲνῃ ἐλεύθερος εἰς τὰς σκέψεις καὶ ἀποφάσεις του, ἂν, ὡς σὺ, ἔχῃ τὰ ἀπαιτούμενα ἐφόδια νὰ σκέπτεται καὶ νὰ ἀποφασίσῃ ὀρθά. Ἡ μητέρα σου εἶχε δικαίωμα καὶ καθήκον νὰ σκέπτεται δι' ἐσέ, ἐφ' ὅσον ἦσο ἀνίκανος νὰ τὸ πράττῃς μόνος σου. Σήμερον ἡ μητέρα σου δὲν ὀφείλει, δὲν δικαιούται πλέον νὰ ἐπεμβάσῃ εἰς τὰς πράξεις τῆς ζωῆς σου. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν Ἄνναν, ὡς ἐκράτησε δι' ἐκτενὴν τὸ δικαίωμα τῆς ἐλευθέρως τῆς βουλήσεως εἰς ὅλα, ἀναγκαστικῶς φυσικὰ καὶ εἰς σέ τὸ ἴδιον δικαίωμα. Τί εἶναι τὸ ὀρθὸν εἰς τὴν περίστασιν αὐτήν; Ἰδοὺ πῶς ὀφείλεις νὰ θέσῃς τὸ δίλημμα: Ἄφ' ἐνός σὺ, μίξ ἐπὶ πλέον μόνος εἰς τὴν ἀνθρωπίνην μάχην, ἡ ὅποια προορίζεται διὰ τὸ πῦρ τοῦ ἔχθρου, καὶ μία βολὴ περιστότερον ἀπὸ τὰς πυρίνας βολὰς, αἱ ὅποια θὰ ἀφαιρέσουν τὴν ζωὴν ἀνθρώπων, ἀγνούστων τί κάμνουν καὶ διατὶ φονεύονται. Ἐξ ἄλλου μέσα εἰς τὴν φρικώδη εἰκόνα τοῦ χυνομένου αἵματος καὶ τῶν συντριβόμενων ὀστέων καὶ τῶν διατρήτων σαρκῶν καὶ τῶν σβενυμένων βλεμμάτων μία γωνία παραδείσου, ἀπὸ τὴν ὅποιαν ὁ θάνατος καταδιώκεται καὶ εἰς τὴν ὅποιαν φεγγαβοῶν τὸ ὠραῖον τῆς ζωῆς φῶς. Ἐν ἄσυλον καὶ μία ἐστία θαλαππερά, ἐτοίμη νὰ θερμάνῃ τὰ ἡμίκερα σώματα, καὶ νὰ ἀποδώσῃ εἰς τὴν

καρδίαν τοὺς φεύγοντας παλμούς της καὶ εἰς τὰ σβενυόμενα ἴματια τὴν ἀκτίνα τῆς ζωῆς καὶ εἰς τὰ χλωμὰ χεῖλη τὰ ἐρύθημα καὶ εἰς τὰ στήθη τὰ παγωμένα τὸ σφίγγος καὶ τὴν θερμότητα. Ἐν φωτεινὸν κομμάτι οὐρανοῦ, ὑπὸ τὸ ὅποσον θὰ ἀναγεννηθῶν αἱ πρὸ τοῦ θανάτου σβεσθεῖσαι ἐλπίδες, καὶ θὰ κατοπτρισθῇ ἡ τόσους νεκρικοὺς πόθους διψασμένη ψυχὴ, καὶ θὰ ἀτενίσουν ὄνειροπόλα τὰ βλέμματα, τὰ ὅποια διὰ μίαν στιγμὴν εἶχε σκιασεί τὸ σκότος, τοῦ τάφου. Κάτι φωτεινὸν ὡς ἡ ἀλήθεια καὶ ὠραῖον ὡς ἡ χαρὰ καὶ μέγα ὡς ἡ ἀνάστασις, καὶ ἀκτινοβόλον ὡς ἡ ζωὴ, καὶ ζωογόνον ὡς ἡ ἐλπίς, καὶ ἠδονικὸν ὡς ἡ ἀγάπη.

Τί ἐκ τῶν δύο προτιμᾷς; Μὲ ποῖον ἀπὸ αὐτὰ τάσσεσαι, ἔχεις τὴν εὐτυχίαν τὴν ὑπερτάτην νὰ δύνασαι νὰ κάμῃς καὶ τὸ ἐν καὶ τὸ ἄλλο. Δύνασαι νὰ γείνης καὶ χορηγὸς ζωῆς καὶ παραίτιος θανάτου. Ὡς ἄλλος ἄγγελος παραδείσου ἠμπορεῖς μετὰ τὴν ἀγρίαν τῆς μάχης κατὰ χιγίδα νὰ σκορπίσῃς τὰ γλυκὰ χρώματα τοῦ τόξου τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ὑπὲρ τὰς βρυμένους τῶν θυμάτων κεφαλὰς, ἢ ὡς δαίμων τῆς καταστροφῆς, θηρεύων δόξαν ἐφήμερον νὰ σκορπίσῃς εἰς ἀνθρώπους ὁμοίους σου τὸν θάνατον. Ποῖον ἐκ τῶν δύο σὲ θέλγει καὶ σὲ ἐλκύει περισσότερον; Ἐκεῖνο κάμε, ἐκεῖνο ἀποφάσισε, χωρὶς νὰ ζητῆς ὁδηγίαν καὶ συμβουλὰς ἀπὸ κανέναν. Ἡ μητέρα σου καὶ ἡ Ἄννα ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ σὲ κρίνουν, ἀλλ' ὅχι καὶ νὰ σοῦ ἐπιβάλλουν τὴν ἀπόφασίν των. Ἄλλως τε τὰς γνωρίζεις ἀρκετὰ καὶ τὴν μίαν καὶ τὴν ἄλλην, ὥστε νὰ εἰξεύρεις, νὰ μαντεύῃς μὲ ποίας ἀρχὰς τάσσονται καὶ ποίας ἰδέας ἀκολουθοῦν. Μόνον ἡ ἰδέα τοῦ κινδύνου τῆς ζωῆς σου, ὅσον ἐλάχιστος καὶ ἂν ὑπερβῇ ὅτι εἶναι θὰ ἤρκει διὰ νὰ τὰς ἀπελπίσῃ.

Ἄλλὰ δὲν θὰ θεωρηθῶ δειλός, τώρα ὅπου κατετάχθην πλέον εἰς τὴν λεγεῶνα τῶν Φιλελλήνων; καὶ κάθε διάβημα πρὸς ἀπαλλαγὴν μου δὲν θὰ μὲ ἐκθέτει εἰς δυσάρεστα σχόλια; Ὁ κόσμος τόσον ἀρέσκειται νὰ ἐπικρίνῃ, ὥστε δὲν εἰξεύρω ἂν θὰ μοῦ εἶναι δυνατόν νὰ ὀπισθοχωρήσω σήμερον.

Σκέψου καὶ ἀποφάσισε, παιδί μου, εἶπεν ὁ κ. Δούκλ. Ἡ ἀπόφασίς σου οἰκδῆποτε καὶ ἂν εἶναι θὰ εἶναι σεβαστὴ ἀπὸ ὅσους μας. Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Ἄννα; Ἐν τῷ μεταξύ ἡμεῖς φροντίζομεν νὰ πραγματοποιήσωμεν ὅπωςδῆποτε τὴν ὠραῖαν ἰδέαν τῆς κ. Λάιν. Καὶ ἂν ἀκόμη ἀποφασίσῃς νὰ ὑπάγῃς εἰς τὸν πόλεμον θὰ ἔχωμεν ὅλοι ἡμεῖς ἕνα λόγον περισσότερον διὰ νὰ διοργανώσωμεν νοσοκομεία. Λοιπὸν ποῖοι καὶ ποῖαι θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν νοσηλείαν, εἶπεν ὁ κ. Δούκλ καθήμενος πρὸ τοῦ γραφείου του. Ἐχετε ἐμπιστοσύνην εἰς τὸ διοργανωτικὸν πνεῦμα μου καὶ θέλετε νὰ καταστρώσω ἐγὼ τὸ πρῶτον σχέδιον τῶν ἐνεργειῶν μας;

Βεβαίως ναί, εἶπεν ἡ Ἄννα καὶ οἱ σύζυγοι Λάιν μαζὴ. Θὰ διακρίσωμεν λοιπὸν τὰς ἐνεργείας μας εἰς δύο μέρη.

Πρῶτον ἡ κ. Λάιν σὺ καὶ ἐγὼ πρέπει ἀμέσως νὰ καταρτίσωμεν πίνκακ τῶν εἰδῶν, ὅπου θὰ μᾶς χρειασθοῦν διὰ κέντε φορητὰ νοσοκομεία καὶ ἐν μόνιμον.

Χωρὶς πίνκακ ἠμπορῶ νὰ σὰς εἶπω ἀμέσως τί ποσὴν περιπόου θὰ μᾶς χρειασθῇ διὰ κάθε νοσοκομεῖον, εἶπεν ἡ κ. Λάιν. Σκευὴ, ἐπιπλα, ἐνδύματα, εἶδη νοσηλείας σκηνῆ καὶ φορεῖα διὰ πέντε τραυματίας ἡμῶν χιλιάδας. Συντήρη-

αἱ προσωπικοῦ, τραυματιῶν καὶ ἄλλα ἐξόδα ἡμῶν χιλίας τὸν μῆνα. Ὡστε ἔχομεν ἡμῶν χιλιάδας διὰ τὴν ἰδρυτικὴν καὶ συντήρησιν πέντε φορητῶν νοσοκομείων, εἰς τὰ ὅποια θὰ παρέχονται καθ' ἡμέραν αἱ πρῶται φροντίδες εἰς εἴκοσι πέντε περίπου τραυματίας. Διὰ τὴν ἰδρυτικὴν μόνιμου νοσοκομείου πενήντα κλινῶν μετὰ πλήρους χειρουργεῖου ἡμῶν χιλιάδες. Διὰ τὴν συντήρησιν τραυματιῶν καὶ προσωπικοῦ ἐπὶ ἕνα μῆνα ἡμῶν χιλιάδες. Ἐν ὅλῳ ληξυονομῶμεν ὑπ' ὄψει τῶν ἐκτάκτων καὶ ἀπροόπτων ἐξόδων θὰ χρειασθοῦν ἀναμφιβόλως ἀπὸ ἐξήντα ἕως ἐβδομήντα χιλ. δραχμαί, διότι ἐνίοτε οἱ ἀσθενεῖς ἐκ κκουχιῶν καὶ στερησεων εἶνε πολλὴ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς τραυματίας. Καταβάλλω ἀμέσως ὡς ἰδικόν μου μερίδιον ἡμῶν χιλ. εἶπεν ἡ κ. Λάιν.

Καὶ ἐγὼ τὸ ὑπόλοιπον εἶπεν ὁ Νίκος Μερμιδώφ.

Παρακαλῶ, παρακαλῶ δὲν θὰ μᾶς στερησέτε τοῦ δικαίωματος νὰ λάβωμεν καὶ ἡμεῖς κἄποιον μέρος εἰς τὸ ὠραῖον αὐτὸ ἔργον, εἶπεν ὁ κ. Δούκλ. Ἐμμέσως τοῦλάχιστον προσέθηκε. Διότι βεβαίως ἠμπορῶ νὰ μοιρασθῶ μαζὴ σου τὸ ποσὸν αὐτό, τὸ ὅποσον ὅμως θὰ προτρέψω ἐξ ὀνόματός σου. Σεῖς οἱ νέοι ἔχετε ἀνάγκην ἀπὸ οικονομίας, διότι ἔχετε μέλλον ὁλόκληρον ἐμπρὸς σας. Ἐνῶ ἡμεῖς.....

Ἡ Ἐμμ, ἡ ὅποια εἰς ὅλον αὐτὸ τὸ διάστημα δὲν εἶχεν ἐκστομίσει λέξιν, εἶπε μὲ κἄποιον δειλίαν: Ἄλλὰ καὶ σεῖς εἶθε νέος ἀκόμη ἐντελῶς εἰς τὴν ἀκμὴν μιᾶς ὠραίας ζωῆς.

Ὁ κ. Δούκλ δὲν ἀπήντησεν ἀρκεσθεὶς νὰ ὑποκλιθῇ πρὸ τοῦ ἀπροσδοκῆτου αὐτοῦ φιλοφρονήματος.

Ὁ μικρὸς Κοκκὸς ἐπλησίασε τότε πρὸς τὸν ἀδελφόν του. Καὶ ἐγὼ καταβάλλω διὰ τὸ νοσοκομεῖον σου ὅ,τι ἔχω. Ἄν καὶ ἴσως δὲν ἔχω τίποτε, ἐπρόσθεσε μὲ δάκρυα εἰς τὰ μάτια.

ΔΙΑΤΙ ΕΠΕΝΟΗΘΗΣΑΝ ΤΑ ΤΕΧΝΗΤΑ ἈΝΘΗ

Τὸ ἄνθος μᾶς ἐνθυμίζει τὴν ὠραιότεραν τοῦ ἔτους ἐποχὴν, καθ' ἣν ἀπολαμβάνομεν τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς δι' ὅλων μας τῶν αἰσθητικῶν καὶ ἰδίων διὰ τῆς ὀράσεως καὶ τῆς ὀσφρήσεως. Τὰ ἄνθη ἰκνοποιοῦν καὶ τὰς δύο αὐτὰς αἰσθησεις καὶ διὰ τοῦτο τὰ ἀγαπῶμεν καὶ ζητοῦμεν νὰ διατρήσωμεν τὸ αἶσθημα, τὸ ὅποσον μᾶς προξενεῖ ἡ θέα των, διὰ τῆς συνχρυσολογῆς των εἰς τοὺς ὠραιότερους καὶ πολυτιμότερους στολισμούς μας. Δυστυχῶς τὸ κἄλλος των μαρμαίνονται εὐκολα καὶ ἡ χάρις των χάνεται μὲ ἕνα γῆρας καὶ ἕνα θάνατον πολὺ πρόωρον. Μόλις γεννηθῇ, φεῖ! τὸ ὠραιότερον τῶν ἄνθων, ὁ θάνατος τὸ πρῶτον χροιάει καὶ ὅτι θάλλει τὸ πρῶτον, τὴν ἐσπέραν καίτοι συνήθως εἰς τάρους χλόης, ἄχρου καὶ ἄσπρον πλέον.

Τόσον δραπέτης, τόσον εὐθραυτος μᾶς φαίνεται ἐδῶ ἡ φύσις ὥστε ἐπενόησμεν νὰ τὴν μιμηθῶμεν. ὑπὸ μορφήν ὅμως κἄπως διακρετέραν, ἂν καὶ ἐντελῶς ἄψυχον. Ἰδοὺ ἡ ἱστορία τῆς ἐπινοήσεως τῶν τεχνητῶν ἄνθων. Ἡ εἰκὼν τοῦ ἄνθους ἀντεγράφη ἀτελής κατ' ἀρχάς, ἐντελεστάτη βραδύτερον ἀλλ' ἡ ἐφήμερος ψυχὴ μὲ τὰ μεθυστικὰ ἀρώματα ἐμεινε πάντοτε ἀπόρριτος εἰς τὴν περὶ τῶν θνητῶν ἐπινοητικότητα.

Καὶ ἡ ἐπινοήσις αὐτὴ ἀνέρχεται εἰς παλαιότατους χρόνους, ἀρχικῶς εἰς τὸ σκότος τῶν αἰώνων τοὺς ὁποίους καὶ χάνεται. Αἱ μεγάλα ὅμως δέσποιναι τῶν Ἀθηνῶν καὶ τῆς Ρώμης τῆς ἀρχαιότητος ἐστόλιζαν τὰ μαλλιά των μὲ μεταξίνα τριαντάφυλλα, ἐνῶ κατὰ τὸν μέσον αἰῶνα εἰς τὴν Φλωρεντίαν καὶ τὴν Βενετίαν καὶ τὴν Γενεύην τὰ τεχνητὰ ἄνθη, ἐὰν δὲν εἶχαν τὴν φυσικότητα τῶν σημερινῶν ἦσαν ὅμως ὠραία καὶ ἡ βιομηχανία των ἔτρεφε χιλιάδας ἐργατικῶν κοριτσιῶν.

Εἰς τὰς ἀρχὰς ἐχρησιμοποιοῦν τὰς χρωματιστὰς ταινίας διὰ τὴν κατασκευὴν ἄνθων, τὰ ὅποια ἦσαν χονδροειδῆ καὶ ἐντελῶς ἄχαρκα. Βραδύτερον ἐτέθησαν εἰς ἐνεργεῖαν καὶ τσόχαι καὶ μάλλινα ὑφάσματα καὶ μαλλιά κεντημένα, καὶ πτίλκ πτερῶν μέχρις οὗ τέλος ἡ μπατίστα καὶ ὁ ταφτάς ἐπεκράτησαν ὡς δυνάμενα καταλλήλως χρωματισμένα νὰ δώσουν τὸ ὠραιότερον ἀποτέλεσμα.

Διὰ τὸν τόπον μας τὸ τεχνητὸν ἄνθος εἶναι μία βιομηχανία νέη, ἀλλ' ἡ ὅποια τελευταίως χάρις εἰς τὴν Ἐπαγγελματικὴν Σχολὴν τῆς Ἐνώσεως τῶν Ἑλληνίδων βρδίζει ἀλματικῶς. Καὶ ὅταν προχθὲς κατὰ τὰς διπλωματικὰς ἐξετάσεις τῶν νέων ἀποφύτων τῆς σχολῆς αὐτῆς ἐπαγγελματικῶν ἐπεσκέφθη τὸ τμήμα τῶν ἄνθων, ἐσηματίσθη τὴν πεποίθησιν ὅτι ἡ Εὐρωπαϊκὴ ἀνοποῖται πολὺ ὀλίγα κέρδη ἔχει νὰ περιμένῃ, εἰς τὸ μέλλον ἀπὸ τὴν εἰσχωγὴν εἰς τὴν Ἑλλάδα τεχνητῶν ἄνθων.

Ἐλέη Γεωργίου

ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΟΣΜΟΥΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΕΙΩΝ ΣΤΟΛΙΣΜΩΝ

Οἱ θερινοὶ συρμοὶ εἶναι βεβαίως πολὺ πρωτότυποι, ἀλλ' ἰδίως καὶ κατ' ἐξοχὴν πολὺ καλλιτεχνικοί. Τὸ γυναικεῖον φόρεμα δὲν εἶναι πλέον ἔργον ῥαπτικής κατὰ τὸ μάλλον ἐπιτηδεῖας ἀλλ' εἶναι ἔργον καλλιτέχνιδος μὲ πολὺ ἀνεπτυγμένην τὴν αἰσθητικὴν ἀντίληψιν. Ἀπὸ τὰ ὑφάσματα τὰ ἀέρινα, τὰ δαντελωντά, τὰ ὅποια ἀπομιμοῦνται πολυτιμὰ κεντήματα καὶ ἀκόμη πολυτιμότερας νταντέλας, ἀπὸ τὰ χρώματα τὰ αἰθέρια, τὰ γλακτώδη, τὰ ὅποια στολίζουν ἐδῶ ἄνθη κεντητὰ καὶ ἐκεῖ ἀρβουρογῆματα φανταστικὰ ὅλα τείνουν εἰς τὴν ἐξιδανίκευσιν τῆς γυναικεῖας ἐνδυμασίας.

Δὲν ἀρκεῖ σήμερον πλέον ὁ συνδικασμὸς τῶν χρωματισμῶν καὶ ἡ ἐπιτυχία τοῦ σχήματος διὰ νὰ καταρτισθῇ ἐν εὐμορφον φόρεμα. Σήμερον χρειάζεται πολλὴ δόσις φαντασίας διὰ νὰ στολισθῇ ὠραῖα ἐν περικόρμιον, διὰ νὰ συναρμολογηθῇ ἐν μνήνῃ μὲ ἐξερτήματα, διὰ νὰ προσχρυσωθῇ μίξ ζώνη, διὰ νὰ φανῇ τὸ κἄλλος τῶν σχεδίων καὶ τῶν ἀρβουρογμάτων μιᾶς φούστας. Ἡ λεπτεπίλεπτος ἐργασία τῶν ἀσπρορρούχων μὲ τὰ γραφικὰ πιετικά καὶ τὰς τρυπητὰς ραφὰς καὶ τὰς μπιμπίλας καὶ τὰς ἀπομιμήσεις τῶν Ἀγγλικῶν καὶ Ἰταλικῶν δαντελῶν, ὅλα αὐτὰ τῶρα τίθενται εἰς ἐνεργεῖαν, συνκντῶνται, συνδυάζονται, συμπλέκονται διὰ νὰ σχηματίζου ἐν ὠραῖον φόρεμα, διὰ τὸ ὅποσον μέχρι περὶ δὲν ἐχρειάζετο τίποτε ἄλλο πρὸ ὠρισμένου ἀριθμοῦ πύλων ὑφάσματος καὶ ὀλίγα κοινότατα ραφαί.

Τὸ εὐτύχημα εἶναι ὅτι τὸ κομψότερον δὲν ἐπηρέασε δι-

όλου το γραφικώς ώραιον και ότι οι νέοι συρμοί εξακολουθούσαν τας γραμμάς του σώματος, χωρίς να παραμορφώνουν ποσώς την χάριν και την σωματικήν αρμονίαν. Οί νέοι συρμοί εδανείσθησαν τα στολισματά της Βυζαντινής εποχής, άλλ' απέφυγαν το ξηρόν και άχαρι των σχημάτων των ένδυμασιών των χρόνων εκείνων. Η μόνη όπωςδήποτε ριζική μεταρρύθμισις εις το γυναικεϊόν ένδυμα είναι ή κονη φύστιχ, επί του παρόντος διά τον δρόμον, διά τον περίπατον, διά τας πρωινάς εργασίας. Και άληθώς διά τόπους ως τον ιδιόν μας ό νέος συρμός είναι ευεργετικός διά το θέρος μάλιστα, όπου εϊμεθα πάντοτε υπογεωμένω να φορτωμένω με ριπίδια όμπρέλλας και τόσα άλλα πράγματα, τα όποια μάς έμποδίζουν να κρατώμεν διαρκώς σηκωμένως και τας ουράς των φορεμάτων μας. Και είναι μεν άληθές ότι τίποτε δεν δύναται να έχη την χάριν και την μεγαλοπρέπειαν ενός μακρού και μαλακού φορέματος, του όποιου αι γραφικαί πτυχαι άποτελοϋν άληθινήν ποιήσιν, αλλά το κάλλος αύτης φαίνεται μόνον μέσθ εις μίαν ώραιάν αίθουσαν, όπου το φόρεμα άφίνεται απόβως να σύρεται κατά γής ακολουθούν τας κινήσεις του σώματος, αι όποια όσον είναι αρμονικώτεραι επί τόσον και αναδεικνύονται έντελεστεραι με το μακρόν φόρεμα. Εις τον δρόμον όμως, όπου κατ' ανάγκην το μάκρος του φορέματος αναδιπλώνεται και όπου πολύ όλίγα ειςεύρουν την τέχνην να το άνασηκόνουν με χάριν, άναντιρρήτως το κοντόν φόρεμα είναι ευεργετικόν.

Κατά την περίοδον αύτην και οι πίλοι μετεβλήθησαν

ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ

Η ΚΗΔΕΙΑ ΤΗΣ ΚΕΡΑΣ ΚΟΡΕΝ

Στις 20 Νοεμβρίου στις τέσσερες το άπόγευμα φθάσαν οι νεκροθάφτες. Πάνω στο πένθιμο άμάξι του φτωχού το καταλισπομένο και άπεριποίητο ήτανε μία κάσσι από άσπρο ξύλο σκεπασμένη με ένα κομμάτι παληή τούχα μαύρη.

Οι νεκροθάφτες πήραν την κάσσι και ανέβηκαν τα έξη πατώματα του σπιτιού για να φτάσουν στην κατοικία του Κορέν.

Ο Κορέν ήτανε μαργακός καμιά πενηνταριά χρόνον και πολύ άγαπημένος με την μακρίτισσα την γυναικά του. Κίθονταν στην άκρην του παραθύρου και την έκλεγε ειγά, σιγά με τους άγκώνους άκουμπισμένους στα γόνατα και με τα χέρια σφίγγοντας το μαντύλι στο στόμα για να ακούγονται οι άναστεναγμοί του. Καμιά φορά γύριζε και έδλεπε τους νεκροθάφτες που έκανον το πένθιμο καθήκον τους με κτηνώδη άδιαφορία και τότε άνάμεσα από τους στεναγμούς έλεγε κανένα λόγο.

— Δύστυχη Μελανιά μου! ώ δύστυχη και άγαπημένη Μελανιά!

— Θάρρος κύρ Κορέν, θάρρος του ψιθύριζε μετά γειτώσιςα που τον είχε πλησιάσει.

Η οικογένεις Κορέν ήτανε εύτυχημένο σπίτι, άλλ' όχι πλούσιοι. Αύτός δεν έπινε και έφερε ταχτικά τα λίγα χρήματα που κέρδιζε στο σπίτι του και άγαπούσε πολύ την γυναικά του. Εκείνη ήτανε λαμπρή νοικοκυρά και δεν κύτταζε άλλο από το σπίτι της, ποτέ δεν γύρισε ο Κορέν από τη δουλειά του και να μην βρή τη σούπια έτοιμη να άχνίσει πάνω στο τραπέζι.

Τώρα πάλι η εύτυχία ή Μελανιά πέθανε σαράντα πέντε χρόνων, εύτυχώς που δεν είχαν παιδιά.

Όταν ξεκίνησε ή κηδεία είχε σχεδόν νυχτόςαι και ήτανε άρκετός δρόμος από την όδο Ρανογού εις τον Άγιο Ουεν. Ημέρα κρύα, βροχερή, ούρανός συνειριασμένος και σκοτεινός, άληθινή ημέρα για κηδεία φτωχών, λές και την δύστυχη Μελανιά έπρεπε και ως τον τάφο να την ακολουθήσει ή εικόνα της φτώχειας.

Ο άμαξιάς για να φτάσει ποιά γλήγορα χτυπούσε άλύπητα τα έλογά του. Το φορετό στόλιζε ένα μαύρο στεφάνι από χάντρες που στη μέση έγραφε «στη γυναικά μου».

αίσθητός. Αί ψάχαι αι παλαιαί, αι πυκναί και αύτων των Ιταλικών μη εξαίρουμένων μένουσ πλέον μόνον ως άνάμνησις. Τώρα ή ψάχαι είνε νταντέλα και αύτή, νταντέλα από κλωστής και ίνας ψθίνας, φυσικά, άλλά τόσον λεπτεπιλέπτους και τόσον καλλιτεχνικάς εις το πλέξιμον, ώστε να συνδυάζονται θαυμάσια με τα έλαφρά τούλια, και τας πολυτίμους νταντέλας, αι όποιαί τώρα ήναι άπαρκίτητοι διά τον στολισμόν ενός καπέλλου. Άνη και νταντέλα, οι ώραιοτέροι και άβρότεροι γυναικείοι στολισμοί άποτελοϋν το καπέλλο του συρμού σήμερα. Τα σχήματα ποικίλουσ, παντοτε δυως αι μεγάλαί τού, αι καλύπτουσαι και μέρος του μετώπου, και πίπτουσαι όπίσω εις τρόπον, ώστε να σκεπάζουν και μέρος του κότσου με εν μικρόν κρέμασμα είτε από ώραιάν νταντέλαν, είτε από φίγγον ταινιάς, είτε και από κλώνον άνθών.

Και άπαρκίτητον πάλιν του καπέλλου συμπλήρωμα έρχεται το βέλον του συρμού, όχι ξηρόν και κολαριστόν και άχαρι ως τα βέλα άλλων χρόνων, άλλά νέα έντελώς επινόησις, κήτι λεπτόν και άβρόν και μαλακόν, το όποιον ακολουθεϊ τας προσωπικάς γραμμάς άδιόρατον σχεδόν, ως εν έλαφρόν στρώμα πούδρας ή άβλαβούς και επιτετραμμένου ψιμμυθίου, το όποιον τονώνει το χρώμα εάν είναι ώχρόν, ή μετριάζει την ζωηρότητά του εάν είναι έντόνως χρωματισμένον.

Και το βέλον εν γένει εκτός των δύο αύτων σπουδαιοτάτων άρετών του είναι άπαρκίτητον έξάρτημα διά κάθε γυ-

Αυτό ήτανε ο τελευταίος άποαιρειτισμός του Κορέν εκείνος που τόσο έκλεγε. Καμιά δεκαπενταριά φίλοι και γειτόνοι άκολουθήσαν την κηδεία εις το νεκροτάφειο αν και ο καιρός ήτανε άχημος.

Μονίχα ο Κορέν ακολουθούσε χωρίς καπέλλο, φορούσε την μαύρη ρενταγκότα του που ήθελε στις επίσημες ώρες, εκείνη την ίδια που πρό δέκα έπιτά χρόνων φέρεσε στο γάμο του, τέλος τη μόνη που είχε στη ζωή του. Στο δρόμο της Ουεν εργατές που γύριζαν από τη δουλειά τους άδιάφοροι έβγαζον τα καπέλλα καθώ; περνούσε ή κηδεία και ο Κορέν συλλογίζονταν τον εύτυχη σμένο καιρό που έτσι και αυτός γύριζε το βράδυ σπίτι του και ήξερε πως θα βρή να τον περιμένει εκεί ή γυναικα του ή όποια θα είχε φροντίσει να του έχη έτοιμο το άρεχτικό δείπνο.

Και όλη αύτη ή εύτυχία είχε τελειώσει ή Μελανιά του έπειτα από λίγο θ' άναπαύονταν για πάντα στο τελευταίο κρεβάτι της τον αϊώνιο και ήσυχό ύπνο που τίποτα δεν τον τρώζει.

— Τούλίχιστον είνε εύτόχημα για το δύστυχο Κορέν που δεν έχει παιδιά.

— Υπόφερε πολύ ή δύστυχη ή Μελανιά, αυτό θα το ξέρετε καλά σ.τ.ις κυρά Τουπόν που την περιποιηθήκατε.

— Άλήθεια, άποκρίθηκε ή κυρά Τουπόν, πέρασσ πολλές νύχτες κοντά της. Ω! από πολύ καιρό καταλάβαινε πως είχε φθάσει στο τέλος της.

— Τώρα έμεινες μονάχη, κυρά Τουπόν, γιατί είσαστε δυο καλές φιλενάδες.

— Ναί άγαπηόμαστε πολύ, και τώρα δείτε ώχτώ μηνες που πέθανε ο μακαρίτης ο άντρας μου δεν είχα άλλη συντροφιά από τη δική της.

Είχανε φτάσει στο νεκροτάφειο, είχε τότε λάσπη που τα πόδια χόνουνταν μέσα, και ή νεκροφόρος άμαξιά άναγκάστηκε να σταματήσει, και οι παίδες, γλήγορα, γλήγορα τέλειωσαν την πένθιμη ακολουθία.

Όταν κειθήσαν τη Μελανιά στη τελευταία κατοικία της ο δύστυχος Κορέν δεν βίαταζε πλέον και τότε άνάμεσα στην όλόγορα ήσυχία ακούστικον οι άναστεναγμοί του. Όλοι που είχαν ακολουθήσει τον περιτριγύρισαν και τον παρηγόρησαν.

— Ητανε πάρα πολύ άργά για να γυρίσουν να πάνε στο Menismontan.

— Εκείτα είνε συνήθεια να τρώνε ένα κασιμάδι και λίγο τυρί άμα φεύγουνε από το νεκροτάφειο, για αυτό ο Κορέν χωρίς να τον πολυπρακαλλέσουν άκολουθήσε τους φίλους του στο ποιά κοντινό κρασοπουλειό.

Η κυρά Τουπόν έδίσταζε και έτσι άναγκάστηκε ο ίδιος ο Κορέν να την παρακαλέσει να τους ακολουθήσει.

καίκα, ή όποια όπως δήποτε έλκύει την προσοχήν. Το λεπτόν, το άβρόν, το άδιόρατον αυτό ύρκαμα είναι ούτως είπειν, εν άπαρκίτητον όχύρωμα διά την άνθηρότητα και το κάλλος του δέματος, άλλά και φάιεται ως να προφυλάττει από τα άδιάρτητα βλέμματα, ως να άπομονώνει το πρόσωπον από παν το περιβάλλον και να τηρή εις την γυναικα την ιδίαν της άτομικότητα.

Παριδιανά

ΦΙΛΙΚΗ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Πρός άνακεφαλίσωσιν των περι φιλικής άλληλογραφίας λεγομένων αύτη δεν είνε άλλο παρά μία άλυσις και πάλιν της θεάς φιλικής ήτις κρατεί τα πρόσωπα των μακράν εύρισκομένων φίλων συνδεδεμένα ζωηρά, ζώντα, πλήρη άκμαιότητι πρό των όφθαλμών. Όταν ζή τις εν μέτω ξένων, και αι ιδιαίτεροι άσχολια και ή μετχ των ξένων συμβίωσις και οι όροι και αι συνθήκαι και αι βιωτικαί άνάγκαι άπορροφούν το πνεϋμα, μία φιλική έπιστολή φθάνουσα το άποσπχ του ληθάργου· βλέπει τότε διά μέσον του χάρτου, ως διά φακού το μέρος όπου έγράφη ή έπιστολή και το φιλικόν πρόσωπον, και άκούει την φωνήν διά της μνήμης, και φεύγει αύτη τότε εις άπωτάτας ήμέρας, οτε πράγματι εκ του πλησίον έβλεπε την γράφουσαν. Κκι είνε πολύ ισχυρά ή άλυσις αύτη ή άποτελουμένη από το εϋρηστυον του χάρτου σώμα· έχει την δύναμιν να συντρίβη ένίοτε πολλές και ποικίλλας εκ δι-

— Έλατε κυρά Τουπόν τη; είπε με λυπητερή φωνή ή όποια ήτανε άκόμη γεμάτη άκροα. Τίποτα δεν σά; βιάζει, κανείς δεν σά; περιμένει, καθώ, και μένα, είπε, και έβγαλε το μαντύλι του.

Η κυρά Τουπόν άναγκάστηκε να τυ; άκολουθήσει για να τον παρηγορήσει και μπηκε και αύτη στο μαχαζι λέγοντας.

— Θάρρος, κύρ Κορέν, θάρρος, δεν είσαι μοναχός; σου. Η σκέψη αύτη φάνηκε πως παρηγόρησε το Κορέν. Ο κύριος του μαχαζιού άμα του είδε έννόησε πως γύριζαν από κηδεία και έτσι τους έβγαλε σε ιδιαιτέρην κάμαρα και ρώτησε τον Κορέν με σιγνή φωνή αν να μιλούσε σε άρρωστο.

— Τι να σάς δώσω;

Ο Κορέν κύτταζε τους συντρόφους του χωρίς να πη λέξιν. Ένας από τους φίλους, παρηγγείλε:

— Δυο λίτρες ψωμι και τυρί για το; όχτώ.

— Δυο λίτρες της δραχμής;

Τότε ο φίλος γύρισε και κύτταζε τον Κορέν, ο όποιος άπήντησε:

— Ναί της δραχμής.

Η κυρά Τουπόν είπε τότε πως ήτο πολύ κρύο φάρι ψωμι και τυρί.

— Άλήθεια, είπε ο Κορέν, κίμε μας μια ομελέτα, σε παρακαλώ.

Η ομελέτα ήρθε άλλε ήτανε πουλί λίγο δυο λίτρες για όχτώ άνθώπους και έτσι τους έφερε και δευτερη και τρίτη.

Την ώρα του πένθιμου αυτού δείπνου ή όμιλία ήτανε άνάλογη με την περιστασιον.

Και ο Κορέν είπε σηκώνοντας λυπητερά το κεφάλι.

— Δείτε έργα χρόνια ζήσαμε μαζή με την Μελανιά.

— Και έγω δέκα τέσσαρα έζησα με τον μακαρίτη τον Τσουπόν.

Άλλά το κρασι δικαίως ειχε, σιγά τη λύπη και όταν βγήκανε από τη ταβέρνα κατά τις έννείς δεν είχανε την ίδια λύπη που είχανε όταν πήγανε. Φίλασαν στη λεωφόρο Ornano όπου έπρεπε να χωριστούνε οι φίλοι από τον Κορέν, γιατί οι περισσότεροι κάθονταν από το μέρος εκείνο.

Ένας επέμενε να πιούνε ένα τελευταίο ποτηράκι, ή κυρά Τουπόν άρνήθηκε.

— Στο πόδι είπεν ο Κορέν πριν χωριστούμε, από το; άλλους. Το δέχτηκε.

Ο Κορέν και ή κυρά Τουπόν γύριζαν μαζή ή βροχή έξακολουθούσε, άλλ' ή κυρά Τουπόν είχε την όμπρέλλα της. Πήγαν σιγά σιγά ο ένας κοντά στον άλλο.

— Άμα μέινανε μοναχοί άρχισε πάλι να το; κυριεύη ή λύπη.

— Άχ! κυρά Τουπόν, έγω μοναχά ξίρω τί έχασα, δεν είνε για να την

απόρων άλλων ύλών τοιούτης και να κρατή το πνεϋμα γρήγορον και πτερυγίζον έλεύθερον εις τον κύκλον των έαυτού, όσον και αν εύρίσκεται μακράν και εν μέσθ ξένων.

Και ποίαν εύχρηστησιν προξενεί μία τοιούτη έπιστολή μεταφέρουσα την φιλικήν φωνήν λ'οϋσαν την μυστηριώδη της κερδίας γλώσταν, την άντηχοϋσαν τόσον ήδέως εις την άκοήν, ώραιοτέρην και της προγματικής κάποτε, διότι εν τη διά ζώσης φωνής συνεννοήσαι ένδεχόμενον να διαφύγη και κάποιος λόγος; όχι εύμορφος, άλλ' εν τω γράφειν ζυγίζει αύτου, περισσότερον ή κρίσις, άναθεωρεί, επιδιορθώνει, συνήθως είνε περκατεχόμενοι κοσμίως, και άλλοτε εξαισιου κάλλους. Έπακνειλημμένως άναγινώσκοντα αι γραμμάι εκείναι, και όταν μάλιστα φέρουν επ' αύτων την σκιαγράφεισιν της ειλικρινούς της άδόλου κερδίας, ήτις τας ύπηγόρευσε, όταν φωτίζοντα από το λευκόν φωτεινόν αύτης φως, όταν άποπένουν το γλυκύ της άγνόν άρωμα, και διατυπώνουν την άγγελικήν της άγαθότητα. Όποιους νέους κόσμους παρηγορίας και ελπίδων παρουσιάζουν, και εις όποιους άπεράντους λειψώνας άναψυχής οδηγούν.

Η από μακράν γενομένη αύτη συνομιλία χειραγωγεί την μνήμην, και φέρει αύτην από βήμα εις βήμα και από στιγμή προς στιγμήν εις παρελθούσας ήμέρας, εις έποχήν άπομεμακρυσμένην και εις χρέη αν όχι λησμονηθέντα, άλλά παραμεληθέντα ένίοτε. Η εις τας χείρας εύρισκομένη καλή έπιστολή έχροποιήσε τόσον και έφερε σχετικώς γαλήνην εις το ταρκασσύμενον πνεϋμα, άλλά και μία τοιούτη της

παινέσω, άλλά δεν είνε πολλές σαν την Μελανιά, ποτέ μας δεν μαλώσαμε.

— Ο τος και έγω με τον μακαρίτη μου, άποκρίθηκε ή χήρα.

— Γυναικα φωνήν, οίκουμός, έπανελάμβανε ο Κορέν, ποτέ της δεν μ' έφη: να περιμένω το φαγι.

— Πιναχιά μου! ένας άνθρωπος; που δουλεύει, άποκρίθηκε ή κυρά Τουπόν, μπορεί πολύ καλά να το άπειτη αύδ. Και αν σύλεγα πως ο μακαρίτης μου δεν κρατούσε ούτε λεπτό από ότι κέρδιζε. Άλλε ξέρεις πως; δεν ήκανε και ποίμα να το άπειρω.

— Άχ! το ίδιο έκανα και έγω, κυρά Τουπόν, μου ήτανε αδύνατον να εοψω μια πενταρά από τη Μελανιά. Και έπειτα ή συνήθεια να ζή κανείς με συντροφο. Δεν είνε έτσι;

— Ναί, και αυτό το ξίρω κύρ Κορέν, και αν δεν είχα την συντροφιά της Μελανίας

— Ναί, και σύ την άγαπούσεσ πολύ, κάποια καλή και άφροσωμένη σ' αύτη.

— Το ίδιο έκανες και σύ κύρ Κορέν για το μακαρίτη μουσταν άρρωσιστες.

— Άλήθεια, τον λυπήθηκα πολύ τον καμένο τον φίλο μου Τουπόν.

— Άχ! δεν έχω πλέον για τίποτα διάβειν ή ήλιε και έγω να πίνω, είνε φρένη να μένη κανείς μοναχός, ολομύναχος.

— Μην λές; αυτό κύρ Κορέν, έχεις φίλους.

— Φίλους, αυτό δεν είνε οίκογένεια.

— Είνε άλήθεια, πολλές φορές και έγω έπεθύμησα να φτάση το τέλος μου.

— Ω! κυρά Τουπόν...δεν πρέπει να συλλογίζεσαι τέτοια πράματα. Να αν ήθελες κυρά Τουπόν... Η Μελανιά μου έλεγε πάντα: καυμένη Κορέν μου, αν πθίνω κμακιά φορά δεν βλέπω άλλη γυναικα κατέλληλη για σένα, από την φιλενάδα μου Ι.σεφίνα Τουπόν.

— Μά, για αυτό μπορούμε να ξαναμιλήσουμε κύρ Κορέν.

— Γιατί να ξαναμιλήσουμε;

— Άλήθεια, είπε ή κυρά Τουπόν γνωρίζομαστε από πολύ καιρό...Το παραδέχομαι κύρ Κορέν.

— Η Μελανία θα είνε εύχρηστημένη και επάνω, είπε ο Κορέν ενφ ή κυρά Τουπόν έμωρμούριζε:

— Ά! για αυτό είμαι βεβαία πως και ο Τουπόν θα είνε πολύ εύχαριστιμένος!

— Πριν να φτάσουνε στο σπίτι τους, ήπιανε ένα ποτηράκι στη γωνία του δρόμου Ρανογας, χωρίς πολλά κολιμέντα.

(Raphael Lighone).

λαβούσης ήθελε φέρει ίσως τὸ αὐτὸ ἀποτέλεσμα, εἰς τὸ δεῖνα καὶ τὰδε σημεῖον, τὸ ὅποιον ἀπὸ πολλοῦ περημέλητε, καὶ ὄχι μόνον τὸ τὰδε καὶ δεῖνα σημεῖον βλέπει, ἀλλὰ καὶ πολλὰ φῶτα, τὰ ὑποῖα ἐφώτιζον τὸ πνεῦμα καὶ ἐθέρμαινον τὴν καρδίαν, ἐσθεσμένα ἢ ἐκπνέοντα· καὶ ἀπὸ τοῦ φιλικοῦ κύκλου φέρεται εἰς ἄλλον μεγαλύτερον μὲ τὸν ὅποιον τὸν συνδέουν δεσμοὶ αἵματος, ἦθη, δοξασίαι, ἐθιμικ· βλέπει τέλος τὸ δένδρον τοῦ ὁποίου ἀποτελεῖ μέρος καὶ τὰς διαφόρους αὐτοῦ διακλαδώσεις, καὶ τὴν ἀκμιοσύνην ἢ κατὰ πτωσίν του.

Καὶ μετὰ παρέλευσιν δὲ καιροῦ εἶνε μεγάλη ἡ προκύπτουσα ἐκ τῆς φιλικῆς ἀλληλογραφίας ὠφέλεια. Τρέχει ἀενάως ὁ πανθαυμάτωρ, ἀλλὰ καὶ μέγας διδάσκυλλος χρόνος Φεύγει πτερωτός, ἀμείλιτος, ἀλλὰ ἀνὰ πᾶν βῆμα του ἀποκαλύπτει καὶ μίαν ἀλήθειαν.

Πόσας τοιαύτας ἀληθείας φέρει μία φιλικὴ ἀλληλογραφία, ἐν δέμα κιτρινωμένου κῆποτε χάρτου. Ὅποῖα εἰκόνες ἀλλων ἐποχῶν, ψυχικῶν διαθέσεων, διαφόρων αἰσθημάτων! πόσαι μεταβολαί, τροπικί, φάσεις βίου, χαρακτηριστῶν ἀκόμη. Ὅποια λυχνία φωτίζουσα καὶ καθοδηγοῦσα εἰς ψυχολογίαν καὶ πρὸς ἐξεύρεσιν καὶ λύσιν ζητημάτων παρόντων· ὡς ἄλλος θαυμάσιος μυθολογούμενος μίτος ὁδηγεῖ καὶ φωτίζει καὶ ἀποκαλύπτει αἴτια καὶ λόγους, καὶ πῶς σφάλματα ἐπανορθώνει, καὶ τὴν κλονισθεῖσαν πίστιν ὑποστηρίζει.

Μαρία Πινέλλα

ΠΑΛΑΙΟΤΕΡΑ ΗΦΑΙΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΣΕΙΣΜΟΙ

Κατὰ τὸν Αὐγούστον τοῦ 1868 φ βερὸς σεισμὸς ἀνέτρεψε δέκα πόλεις τῆς Περουβίας, ἐν τῇ Νοτίῳ Ἀμερικῇ, θανατώσας ὑπὲρ τὰς τριάκοντα χιλιάδας ψυχῶν, καὶ ἐπενεγῶν ζημίας ὑλικὰς χιλίων ἑκατομμυρίων περίπου φράγκων.

Αἱ δονήσεις τῆς γῆς διήρκεσαν τέσσαρας ὅλας ἡμέρας, ἀλλὰ διαλείπουσαι ἢ πρώτη, εἰς τὰς πόλεις Ἀρεκουϊτήν καὶ Ἀρίκαν, διήρκεσαν ἀδιάλειπτος ὀκτὼ λεπτά· τὸσον δὲ ἦτο σφοδρά, ὥστε δυσκόλως ἴσταντο οἱ κάτοικοι ὄρθιοι. Τὸ ρεῦμα τοῦ σεισμοῦ ἦρχετο ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν, ἐκτεινόμενον εἰς μῆκος μὲν βαθμῶν 12, πλάτος δὲ 2½ ἀπὸ Μεξικισινῶν τῆς Βολιβίας μέχρις Ἰθάρας καὶ Ἀκούγγας, εἰς τὸν Ἰσμερινόν.

Εὐθύς ἐκ τῶν πρώτων δονήσεων ἡ γῆ ἐσχίσθη καὶ διηνεώθη πολλαχοῦ· τὸ ὕδωρ ἀνέβλυσεν ἐκ τῶν σχισμάτων, μέγιστα δὲ ἐν Ἰγφ, ὅπου ἀνεπήδησεν εἰς ὕψος πολλῶν μέτρων κατὰ κάθετον. Οἱ ποταμοὶ ὅλοι καὶ αἱ πηγαὶ ἐπλημμύρισαν πάραυτα, καὶ τὸ ὕδωρ εἶχε χρῶμα ἀπαίσιον, ἐρυθρὸν ὡς αἷματος σχεδόν. Μετὰ τὸν κατακλυσμὸν δὲ τοῦτον οἱ πηγαὶ ἐστῆρευσαν ἐντελῶς, καὶ οἱ δυστυχεῖς κάτοικοι δὲν εἶχον νερὸν νὰ πίνωσιν.

Αἱ ράβδοι τοῦ σιδηροδρόμου, ἀπὸ Τάκνας εἰς Ἀρίκαν, ἀνετινάσσοντο ἀπὸ τῆς γῆς ὑπὸ τῆς ὑπογείου δυνάμεως ὡς ὑπὸ ἐλάσματος. Ὁ σιδηρόδρομος οὗτος ἠφανίσθη ἐν μέρει.

Πικρητηρήθη ἐν τῇ πόλει Καλλάω, ὅτι τὸ βαρόμετρον καὶ τὸ θερμομέτρον οὐδεμίαν ὑπέστησαν μεταβολὴν πρὸ τῆς συμφορᾶς καὶ μετ' αὐτήν.

Ἐπὶ τῶν πρώτων δονήσεων τῆς (1) 13 ἡ ἀτμοσφαιρὰ εἶχε τριπλασθῆ, ὥστε ἐξ ἀποττάσεως μέτρων 6 οὐδὲν διε-

κρίνετο. Εἰς τὴν Τάκναν ἐφωτίσθησαν αἰφνιδίως οἱ κάτοικοι περὶ ὀγδόην ἐσπερινὴν ὥραν ὑπὸ ζωηροῦ τινος φωτός, διαρκέσαντος ἕως λεπτὸν τῆς ὥρας· ἔπειτα τὸ φῶς ἐξηλείφθη, καὶ πάλιν ἀνεφάνη βορειοδυτικῶς, ὡς καὶ πρὶν, ἀλλ' αἰχμηρὸν· ἠγνούον δὲ ἂν προσήρχετο ἐξ ἠφαιστείου τινὸς ἢ ἦτο ἠλεκτρικόν.

Τὸ πέλαγος ἐφάνη παράδοξον. κατὰ τὰς πρώτας καὶ ἰσχυροτέρας δονήσεις τῆς (1) 13, ἀνέβραζε περιεδονίζετο εἰς μικροὺς κύκλους. διὰ μιᾶς δὲ ἔπειτα, εἰς τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀρίκας, ἐπῆλθε τρομερὸν τι ρεῦμα ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον, κατὰ τοῦ ὁποίου μὴ δυνηθεῖσαι ν' ἀνθέξωσι συνετρίβησαν αἱ ἄγκυραι τῶν πλοίων, τχυτὰ δὲ ἐρρίφθησαν βιάως ἐπὶ τῆς ξηρᾶς ὡς κελύφια. Μετὰ εἴκοσι λεπτά, τὸ ρεῦμα τοῦτο, ἀλλάξαν πάλιν διὰ μιᾶς διεύθυνσιν ἐπέστρεψεν ἀπὸ νότου πρὸς βορρᾶν. Συγχρόνως δὲ ἡ θάλασσα ἀπεχώρει, ὥστε ἐφάνη ξηρὸς ὁ πυθμὴν τοῦ αἰγιαλοῦ, ὅπου συνήθως ἠγκυροβόλουν τὰ μέγιστα τῶν πλοίων. Εἰς τὰς νήσους Κιγκίας (Chinchas), τῶν πλοίων ἡ τροπὴ πρῶτον ἴστατο τοῦ πυθμένου, ἔπειτα δ' αἴφνης ὀρμήτατα πρὸς τὴν ξηρὰν ἔρριψεν ἐπ' αὐτῆς τὰ ἀπὸ μιᾶς ἡδὴ ὥρας κλυδωνιζόμενα σκάφη καὶ κατέκλυσεν ἐντελῶς τὰς πόλεις, ἡμιπτώτους ἤδη ἐκ τοῦ σεισμοῦ.

Τὸ ὕδωρ τῆς θαλάσσης κατ' ἐκείνην τὴν στιγμήν ἦτο θολερὸν, ὡς πλήρες τέφρας. Ηεντάκις ἀπεχώρησε καὶ πεντάκις ἐπέστρεψεν ἐπὶ τῆς ξηρᾶς· ἐπέφερε δὲ δεινοὺς ὀλέθρους· ὑψώθη ὑπὲρ τοὺς 40 πόδας ἀνω· τῆς συνήθους ἐπαφανεῖας του.

Μαρία Δρόσου

ΜΕΤΑΞΩΤΑ ΥΦΑΣΜΑΤΑ.

Ἡ μία μετὰ τὴν ἄλλην αἱ ὑφάντριαί μας μεταξωτῶν ὑφασμάτων, ἀναδεικνύονται καὶ κάμουν τὸν δρόμον των εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ ἀνοίγουν εὐρύτερον τὸν κλάδον αὐτὸν τῆς γυναικείας βιομηχανίας ὁ ὁποῖος χρονολογεῖται ἀπὸ τοὺς ἀρχαιοτάτους χρόνους.

Νέον τώρα ἐργοστάσιον ἰδρύθη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Φιλελλήνων ἀρ. 15 ὑπὸ μιᾶς ἐκ τῶν καλλιτέρων ὑφάντριων, ἡ ὁποία εἰς τὴν δεξιότητα καὶ τὴν τέχνην εἶναι ἐφάμιλλος μὲ τὰ ἀρίστους εἰς τὸ εἶδος αὐτό. Εἶνε ἡ κ. Μαρία Δραμητινοῦ, τεχνίτρια ἀρίστη καὶ εἰς τὰ ἀραχνοειδῆ καὶ εἰς τὰ φουλάρια καὶ εἰς τὰ πικνὰ μεταξωτὰ καὶ εἰς τὰς χρυσᾶς ἐσάρπας καὶ εἰς τὰ μαντυλάκια, τέλος εἰς ὅλα τὰ εἶδη διὰ τῶν ὁποίων στυλίζεται τὸ γυναικεῖον κάλλος καὶ ἀναδεικνύεται ἡ νεότης ὠραία καὶ σφριγηλὴ καὶ ἡ ὠριμος ἡλικία ἀνακτᾶ τὴν ἀπολεσθεῖσαν ἀνθηρότητα.

ΜΕΓΑ ΥΠΟΔΗΜΑΤΟΠΟΙΕΙΟΝ

Ι. Δ. ΤΣΑΜΗΣ

Ἐποδηματοποιῦ ἀπάσης τῆς Β. Οἰκογενείας, τῆς Α. Β. Ὑ. τοῦ Διαδόχου τῆς Α. Β. Ὑ τῆς Πριγκιπίσσης Σοφίας καὶ τῆς Α. Β. Ὑ. τοῦ πρίγκιπος Γεωργίου.

Βραβευμένου διὰ τῶν πρώτων βραβείων ἐν τῇ Παγκοσμίῳ Ἐκθέσει καὶ ἐν τῇ τῶν Χανίων, τιμωμένου ὑφ' ἀπάσης τῆς ἐκλεκτῆς ἐλληνικῆς κοινωνίας ἥτις προμηθεύεται πρὸ αὐτοῦ τὰ ἀπαραμύλλου κομψότητος ὑποδήματα τῆς, τὰ τῆς ἐφετεινῆς ἡμῶς ἐαρινῆς περιόδου θὰ ἦναι τὰ ἀρίστα καθόσον θὰ κατασκευάζωνται εἰς κομψοτάτας φόρμας προσφάτως κομισθεῖς ἐκ Παρισίων, διὰ δερμάτων πρώτης μὲν ποιότητος ἀλλὰ καὶ εἰς ἀναρθητέους χρωματισμούς.